

SANDRA BROWN

SLEPÝ TIGER

Ako prežiť v meste, kde je jediným zákonom pomsta?

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Sandra Brown: Blind Tiger, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Grand Central Publishing, a division
of Hachette Book Group, Inc., New York 2021,
preložila Barbora Andrežálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek
podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi
osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency,
Inc. and P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English BLIND TIGER.
First published in the United States of America by Grand
Central Publishing, a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2021 by Sandra Brown Management, Ltd.

All rights reserved

Translation © Barbora Andrežálová 2023

Cover Design © Emil Křížka 2023

Cover Photo © Collaboration JS / Arcangel

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2478-5

Mojej rodine –
Michaelovi, Rachel, Ryanovi, Petovi, Raffovi,
Lučkovi, Lawsonovi a Cashovi.
Ďakujem za vašu neochvejnú
trpezlivosť, podporu a lásku.
Vy ste hrdinovia a hrdinka môjho srdca.

1. kapitola

Marec 1920

„Už to nebude dlho trvať.“

Derby jej to opakoval posledné dve hodiny. Hovoril tých istých päť slov v takých pravidelných intervaloch, že už dokázala predpovedať ďalšie opakovanie na minútu presne. Tón mal strohý a dôrazný, akoby sa snažil presvedčiť sám seba.

Laurel prestala reagovať, pretože čokoľvek povedala, považoval to za urážku. Hrbil sa za volantom a plecيا mal od napätia v takom kŕči, že sa mu takmer dotýkali uší.

Zo Shermanu vyrazili až popoludní, čo bolo dosť neskoro. Keďže bola polovica dňa už v nenávratne a s ňou aj polovica denného svetla, navrhla, aby s odchodom počkali do nasledujúceho dňa, ale Derby sa tvrdohlavo držal svojho plánu.

„Môj otec nás očakáva. Neminul som chechtáky za telegram, len aby som mu oznámil, kedy prídeme, a nakoniec sa tam neukážeme.“

Nebola to cesta, ktorú by mal človek podstúpiť so sotva mesačným dieťaťom. Rozhodne nečakala, že bude musieť opustiť domov do niekoľkých hodín. Predsa však boli tu, Derby, ona a malá Pearl, a razili si cestu nocou. Čím boli ďalej, tým viac sa obávala, čo ich čaká.

Derby jej povedal, že jeho otec žije asi dvestoštyridsať kilometrov juhozápadne od Shermanu. Ukázal jej na mape trasu, ktorou pôjdu. Až do dnešného dňa nikdy nebola na výlete autom, ale nepočítala s tým, že prekonanie dvestoštyridsiatich kilometrov im bude trvať vyše šesť hodín.

Chúlila sa v kabáte, dolnú polovicu tváre mala zabalenú v šále, hlavu jej zakrývala čiapka. No aj keď bola taká zaba-bušená, pozorne sledovala diaľničné značky. V mrznúcom daždi ich bolo vidno až vtedy, keď na ne dopadlo svetlo jediného funkčného svetlometu ich forda model T. Stále boli na správnej ceste, ale ako ďaleko to ešte môže byť?

Možno Derby pred ňou prikrášlil skutočnú vzdialenosť, aby sa vyhol hádke.

Musela však uznať, že ani jeden z nich nepočítal s náhlou zmenou počasia. Severný Texas si cez Vianoce a Nový rok zvyčajne užíval pomerne miernu zimu, ale Farmársky almanach predpovedal na tento rok oveľa chladnejšiu jar ako zvyčajne a silné mrazy sa očakávali až do polovice marca. Dnešný druhý marcový deň im rozhodne nič nedaroval.

Práve dorazili na západné predmestie Dallasu, keď ich dostihol severák. Prudký poryv mrazivého vzduchu sa oprel do plechovej karosérie auta ako rozbehnutý nákladný vlak.

Neprekvapilo by ju, keby zanechal na dverách auta preliačinu. Niežeby si ju na už aj tak otlčenom aute vôbec niekto všimol.

Keď Derby doviezol auto domov, ostala zaskočená jeho impulzívnosťou. Na otázku, kde ho vzal, odvetil čosi o bývalom kamarátovi z vojny, ktorý žil v neďalekom meste.

„Ten chudák nebol vo Francúzsku ešte ani mesiac, keď prišiel o ľavú nohu až potiaľto.“ Prešiel si prstom cez slabinu. „Nemôže stláčať pedále, takže nedokáže šoférovať. Nechal mi tohto fešáka za pár šupiek.“

Nemali ani pár šupiek, ale neupozornila na to, pretože v tej chvíli sa v Derbym okrem vystatovania prebudilo aj trochu jeho dravého šarmu, ktorý ju k nemu od začiatku priťahoval.

Otvoril dvere spolujazdca, uklonil sa a švihácky mávol

rukou. „Váš kočiár čaká, pani Plummerová.“ Žmurkol na ňu a usmial sa a ona opäť zazrela záblesk toho temperamentného mladíka, ktorý odišiel bojovať do veľkej vojny, nie hašterivého cudzinca, ktorý sa z nej vrátil.

Využila jeho náhlu bezstarostnosť a nevdojak sa chichotala, keď ich viezol cez mesto rýchlejšie, ako by mal, a zbytočne trúbil na všetko a na všetkých, čo ju rozosmialo ešte viac. Akoby ani nevnímal, ako sa počas jazdy natriasajú, až kým ju jeden výmoľ nevyhodil tak prudko, že si ochranársky položila ruky na brucho.

„Pozor na tie výtlky, lebo zo mňa dieťa vyskočí ako zátka z fľaše.“

Ešte v tú noc začala rodiť. O tretej popoludní nasledujúceho dňa už bola matkou a Derby otcom. To bolo pred štyrmi týždňami.

Spočiatku bol Derby pyšný, šťastný a starostlivý k nej aj k ich dievčatku. Novosť otcovstva však čoskoro vyprchala a usmievavý muž, ktorý ju vzal na radostnú jazdu, sa opäť skryl za večne zachmúrený výraz, ktorý nedokázala rozptýliť.

Za približne tridsať dní od Pearlinho príchodu na svet prišiel Derby o ďalšiu prácu. Trávil veľa času mimo domu a oboril sa na ňu, vždy keď sa spýtala, kde bol. V okamihu sa vedel rozčúliť. Nikdy nevedela, čo čakať.

Predchádzajúci večer počas večere z ničoho nič vyhlásil: „Sťahujeme sa do Foley.“ Ani na ňu nepozrel, pohľad upieral do taniera.

Bála sa zareagovať prehnane, a tak si opatrne utrela ústa obrúskom. „Myslím, že som o tom počula. Nie je to blízko...“

„Nie je to blízko ničoho. Ale môj otec mi tam našiel prácu.“

Pocítila iskierku nádeje. „Naozaj? To je úžasné. Čo budeš robiť?“

„Záleží na tom? Zajtra nás očakáva.“

Krivá podlaha akoby sa pod ňou ešte viac zvlnila. „Zajtra?“

Pearl bola náročné dieťa, ktoré bolo treba dojsť niekoľkokrát za noc. Už mesiac sa Laurel poriadne nevyspala. Bola vyčerpaná, robila si starosti o Derbyho duševný stav, trápil ju ich nedostatok peňazí a teraz... toto.

Zjedol sotva polovicu večere, odsunul stoličku, vstal od stola a z vešiaka pri zadných dverách si vzal kabát. „Dnes večer sa zbaľ. Chcem vyraziť čo najskôr.“

„Počkaj, Derby. Nemôžeme len tak...“ Hlas ju zradil. „Sadni si ešte. Prosím. Musíme sa o tom porozprávať.“

„O čom sa máme rozprávať?“

Nechápavo naňho hľadela. „O všetkom. Máme kde bývať?“

„Hádam si nemyslíš, že by som sa s vami dvoma odsťahoval bez toho, aby som mal nejaký plán.“

„Len sa mi to zdá strašne náhle.“

„Nuž, nie je. Rozmýšľal som nad tým už dlhšie.“

„Mal si to so mnou prebrať.“

„Preberám to s tebou teraz.“

Hovoril tak nahlas, že sa Pearl, spiaca v jej lone, zahmýrila. Laurel ju zdvihla na plece a potľapkala ju po chrbátiku. Derby sa tváril čoraz netrpezlivejšie, ale ona nedokázala povedať, či to bolo kvôli nej, dieťaťu alebo jemu samému.

„Musím ešte vybaviť nejaké záležitosti, kým odídeme. Pozajtra tu máme platiť nájomné. Oznam o našom odchode nechám majiteľovi v schránke.“ Chytil kľučku.

„Počkaj, Derby.“ Podišla k nemu. „Páči sa mi myšlienka, že začneme odznova. Chcem len, aby to bol dobrý nový začiatok. Premyslený, nie takýto uponáhľaný.“

„Povedal som ti, že som si to premyslel.“

„Lenže sťahovanie do iného mesta sa mi zdá príliš drastické. Keď si hovoril s pánom Davisom, povedal ti predsa, že možno bude mať čoskoro voľné miesto vo svojom obchode.“

„Nakladať do vriec krmivo pre kurence?“ Zatváril sa kyslo. „Nie, vďaka.“

„Možno by sa našlo niečo iné...“

„Nie je tu pre mňa nič, Laurel. Tak či onak, je rozhodnuté. Odchádzame.“ Otvoril dvere a cestou von utrúsil ponad plece: „Mala by si sa radšej začať baliť.“

Domov sa vrátil až po druhej ráno, rozgajdaný a s červenými očami, páchnuci po pašovanej whisky, príliš opitý, aby stál bez opory. Keď sa dopotácal do spálne, oprel sa o zárubňu a uprel kalný pohľad na Laurel, ktorá sedela v hojdacom kresle vedľa postele a dojčila Pearl.

„Je všetko pripravené?“ zamumlal.

Byt si prenajali zariadený, takže okrem oblečenia a zopár jej osobných vecí si nemali veľmi čo zbaliť.

Namiesto odpovede ukázala na dva kufre, ktoré ležali otvorené na podlahe. Navrch položila jeho starostlivo zloženú vojenskú uniformu.

Odtiahla si Pearl z prsníka a zahalila si ho do nočnej košele. „Nemohli by sme tomu dať ešte týždeň a poriadne si o tom pohovoriť?“

„Už mám plné zuby rozprávania.“ Odpotácal sa k posteli, vliezol do nej a okamžite zaspal.

Spal dlho, a keď sa zobudil, bol podráždený a mal opicu. Laurel si priala, aby na ich odchod zabudol, na celý ten pochabý nápad. Posilnil sa však niekoľkými šálkami silnej kávy a tuctom ručne šúľaných cigariet, a kým im zabalila obed z toho, čo zostalo v ľadničke, Derby sa už nevedel dočkať, kedy vyrazia.

Kým on nakladal ich kufre, ona naposledy prešla po byte a skontrolovala, či tam nič zo svojho skromného majetku nenechali.

Derby zavesil svoju vojenskú uniformu späť do skrine.

Strecha forda bola vytiahnutá a čiastočne ich kryla pred mrznúcim dažďom, ale z bokov ich nič nechránilo. Celú cestu si Laurel pritískala Pearl pod kabátom a šatami k holej hrudi. Bála sa, že dieťa zmrzne a ona to ani nezistí, pre-

tože bola sama taká otupená chladom. Pearl sa však pri poslednom kŕmení poriadne nasýtila a dych mala upokojujúco vlhký a teplý.

„Už to nebude dlho trvať.“

Laurel držala jazyk za zubami.

Tentoraz Derby dodal: „O chvíľu dorazíme ku križovatke a od nej je to už len pár kilometrov.“

Za križovatkou sa však cesta zúžila a chodník ustúpil štrku. Ich jediný funkčný svetlomet blikal do okolitej čier-nočiernej tmy ako signál z potápajúcej sa lode.

Keď Laurel kútikom pravého oka zachytila záblesk svetla, najprv si myslela, že je to len ich reflektor odrážajúci sa od chuchvalcov snehu a dažďa.

Zažmúrila do lejaka a naraz z nej vyletel tichý výkrik zúfalej nádeje. „Derby? Môže to byť jeho dom?“

„Kde?“

„Tam hore. Zdalo sa mi, že vidím svetlo.“

Spomalil a pozrel sa smerom, ktorý naznačila. „To musí byť ono,“ zamrmľal.

Zaradil nízky prevodový stupeň a zabočil na poľnú cestu s vyjazdenými koľajami. Keďže aj snežilo, vyzerala ako posolená. Model T si razil cestu do svahu.

Vo vyššej nadmorskej výške naberal zúrivy severák na síle. Kvíľil a bičoval auto, až kým Derby nezastavil.

Akákkoľvek úľava, ktorú Laurel mohla pocítiť, sa rozplynula, keď za čelným sklom uvidela obydlie. Dalo by sa opísať len ako chatrč. Svetlo prenikalo zvislými štrbinami v stenách zo zvetraného dreva. Na južnej strane stavby sa strecha strmo zvažovala nadol a tvorila prístrešok pre nakladané drevo.

Nepovedala nič a Derby sa vyhýbal jej pohľadu. Otvoril dvere proti prudkému vetru a vystúpil. Vtom sa otvorili aj dvere chatrče a na zemi pred ním sa rozprestrel veľár svetla.

Laurel zbadala siluetu Derbyho otca, a hoci jeho črty ne-

videla, povzbudil ju prívetivý tón jeho hlasu, keď do vetra zakričal: „Už som ani nedúfal.“ Mávol Derbymu.

Ten s nevelkým nadšením podišiel k otcovi a podal mu ruku. Vymenili si niekoľko slov, ktoré Laurel nepočula. Derbyho otec mykol hlavou dozadu, potom sa naklonil nabok, aby videl poza neho na auto.

Derby sa zvrtol, pristúpil k dverám spolujazdca, otvoril ich a pokynul Laurel, aby vystúpila. „Švihaj. Je chladno.“

Keď vyšla z auta, takmer sa jej podlomili nohy. Derby ju chytil za lakeť a zavrel za ňou. Spoločne prešli ku vchodu a svokor im ustúpil nabok.

Derby ju vtiahol dnu a zatvoril dvere.

Vietor hučal ďalej. Alebo jej azda hučalo v ušiach z náhleho ticha či nebodaj od únavy a silného hladu? Zrejme z toho všetkého. Nepomáhalo ani znepokojivé a ponížujúce uvedomenie, že ju a Pearl nikto nečakal.

„Oci, toto je moja žena Laurel. Prinesiem kufre.“ Bez väčších ceremónií ich tam Derby nechal osamote.

Štíhly a vysoký Derby sa na svojho o pol hlavy nižšieho otca veľmi nepodobal. Jeho plešina v tvare polmesiaca bola presná ako podľa šablóny. Sivé vlasy pripomínajúce drôty mu rástli z hlavy ako štetiny kefy. Obočie mal ako dve húsenice prilepené na čele.

Vzájomne sa zhodnotili pohľadom. „Pán Plummer,“ pozdravila. Odkiaľšala si, premočila rozpaký a dodala: „Rada vás spoznávam.“

„Laurel, vrael?“

„Áno, pane.“

„Keď sme teraz príbuzní, asi by si mohla upustiť od toho ‚pane‘. Volaj ma Irv.“

Venovala mu slabý úsmev a časť napätia v jej hrudi povolila. Pearl sa v kabáte zahmýrila a upútala jeho pozornosť.

„To je to dieťa? Ako sa volá?“

Laurel si rozopla kabát, vytiahla Pearl a položila si ju do ohybu laktá. „Volá sa Pearl.“

Nepodišiel bližšie, len sa neisto naklonil dopredu a premeral si ju. Ktoviečo však nevidel, keďže bola zababušená a v miestnosti svietila len jediná petrolejová lampa, visiacca na háčiku v nízkom strope.

Zdalo sa, že je so svojou vnučkou dostatočne spokojný, pretože sa usmial. „No teda,“ utrúsil.

Potom sa odvrátil a prešiel k liatinovej peci. Laurel si všimla, že uprednostňuje ľavú nohu, čo ešte viac zvýrazňovalo jeho krivú chôdzu. Otvoril dverka na peci a hodil do nej dve polená, ktoré vzal z kopy pri stene.

Vrátil sa a oprášil si ruky. „Zrejme ste hladní. Mám tu smaženého králiká. Čerstvý, dnes ráno som ho zarezal. Mám aj nejaké pečivo. S omáčkou som čakal na Derbyho.“

Laurel už niekoľko hodín škvrkalo v žalúdku, ale zo zdvorilosti odvetila: „Mrzí ma, že ste s nami mali také starosti.“

„Žiadne starosti. Káva by...“

Dvere sa rozleteli a vošiel Derby s ich kuframi. Položil ich na zem a pätou zabuchol.

„Presuňte sa bližšie k sporáku,“ povedal Irv. „Nalejem vám kávu.“

„Nemáš niečo ostrejšie? Alebo dodržiavaš nový zákon, aj keď stojí za kravské lajno?“

Irva synovo grobianstvo zjavne nepotešilo. Pozrel na Laurel a potom prešiel k malej truhlici, ktorá mala len tri nohy. Namiesto štvrtej tam bola kopa katalógov s vyblednutými, pokrčenými a zaprášenými obalmi. Zamrmlal, keď si kľakol na pravé koleno. Otvoril spodnú zásuvku, siahol hlboko dozadu a vytiahol zaváraninový pohár, ktorý bol do dvoch tretín plný čirej tekutiny.

Ako sa s námahou dvíhal, vrazil: „Niekedy ma začne trápiť bok, takže nemôžem spať. Pomáha mi na to dúšok tejto lavórovice.“

Derby siahol po pohári bez jediného slovka vďaky. Otvoril ho a napil sa. Kukuričná pálenka mu musela riadne vyštipať pažerák. Keď spustil pohár, oči mu slzili.

Laurel sa naňho hnevala. Nebola vari ich súčasná situácia dosť hrozná aj bez toho, aby sa opil? Keď mu pripomenula, že si potrebuje vybaviť základné potreby, neskrývala nevôľu v hlase.

„Vzadu za domom, asi dvadsať krokov,“ nasmeroval ju Irv. „Dieťa môžeš položiť tam.“ Kývol smerom k matracu na podlahe v kúte. „Vezmi si lampáš, Derby.“

Laurel nechcela opustiť Pearl, ale keďže nemala na výber, položila ju na matrac. V porovnaní s tvrdou špinavou podlahou vyzeral pomerne čisto. Dieťa pevne zabalila do prikrývok a dúfala, že do nich nevlezie nejaká háveď, kým sa vráti.

Derby zapálil lampáš a popritom sa potúžil ďalšími dúškami načierno vypálenej pálenky. Laurel sa v duchu pripravila na krutú zimu a vyšla za ním von. Stále snežilo a sneh sa už neroztápal.

Bola rada, že je Derby s ňou, aby jej pomohol nájsť cestu, no príliš sa hnevala, aby sa s ním rozprávala. Vošla do zapáchajúcej latríny a čo najrýchlejšie si uľavila.

Keď vyšla, Derby jej podal lampáš. „Vráť sa dnu. Idem si zapáliť.“

„Veď mrzne.“

„Ja si idem zapáliť.“

„A dopiť to?“ povedala a pozrela na zaváraninový pohár.

„Už mám toho dosť, ako ma sekúruješ za každú kravinu.“

„Akoby to všetko nebolo dosť zlé, ty sa ideš zase ožrať?“

Uškrnul sa. „No a čo.“ Zdvihol pohár k ústam, ale ona mu švihla po ruke a takmer mu ho vyrazila.

„Sprav, čo som ti povedal, Laurel. Vráť sa dovnútra.“

„Tvoj otec o mne a Pearl nevedel, však?“ Keď na ňu len mlčky hľadel, vykrikla: „Však?“

„Nie.“

Jeho priznanie ju neprekvapilo, no predsa sa začervenal. „Ako si mi to mohol urobiť, Derby? A Pearl? Nám všetkým? Prečo si nás sem, preboha, priviedol?“

„Najprv som musel urobiť niečo s tebou.“

„Najprv?“

„Neskôr mi poďakuješ.“

Z vrecka kabáta vytiahol pištoľ, priložil si ju pod bradu a stlačil spúšť.

2. kapitola

Laurelin svokor čakal, kým sa rozvidnie a najhoršia búrka pominie, než to oznámil úradom. Pred odchodom do mesta ju zaprisahal, aby zostala v chatrči, kým bude preč. Bezmyšlienkovite súhlasila, netúžila sa v pochmúrnom sivom dennom svetle znovu vystaviť tomu, čo videla v tme.

Ani netušila, že Derby vlastní pištoľ.

V Irovej neprítomnosti sedela na matraci pri peci, na tom istom mieste, kde prežila dlhú noc, otupená tým, čo Derby urobil. Celý čas držala Pearl pri sebe. Jej dieťaťko bolo tým jediným, čo sa zdalo skutočné, tým jediným, na čo sa mohla v tejto pokračujúcej nočnej more upnúť.

Nemohla sa utešovať ani láskyplnými spomienkami na Derbyho. Tie, ktoré si vážila, zomreli spolu s ním. Zničil ich tento čin, ktorý mal byť jej poslednou spomienkou naňho.

Hnevala sa naňho za to.

Irv sa vrátil v sprievode šerifa a súdneho zriadenca. Vošli do chatrče a krátko sa s ňou porozprávali, ale jej slová im situáciu objasnili len o málo viac ako krvavé škvrnky na dverách latríny.

Po tom, čo Derbyho telo odviezli do pohrebného ústavu, Irv latrínu rozobral a spálil. Do súmraku postavil novú.

Zrejme by sa tak nepremáhal len deň po synovej samovražde, keby Laurel nepotrebovala súkromie.

Teraz, necelých dvadsaťštyri hodín po prvom stretnutí so svokrom, boli v chatrči okrem Pearl sami. Stál pri sporáku a pripravoval jedlo, o ktorom pochybovala, že je jedlé, ale vedela, že do seba musí niečo dostať, aby mohla nakrmiť Pearl.

„Ďakujem, že ste vymenili latrínu.“

„Bolo ľahšie začať odznova, ako sa pokúšať vyčistiť tú starú. Narobil tam čertovský neporiadok.“

„Niečo ho mávalo,“ povedala opatrne.

Odvrátil sa od sporáka a pozrel na ňu. „Trauma z vojny?“

„Asi áno. Jeho iskra zhasla a už sa nikdy nerozsvietila. Myslela som si, že sa to časom zlepší. Snažila som sa mu pomôcť, ale nechcel o tom ani len hovoriť.“

Irv si prešiel rukou po zvráskavenej tvári. „Taký bol aj po smrti svojej mamy. Uzavretý. Povedal ti o tom niekedy?“

„Nie.“

„Skolila ju tuberkulóza. Derby mal sedem, osem rokov. Musel sa pozeráť, ako chradne, a potom zomrela. To je pre dieťa dosť ťažké.“ Odmlčal sa, stratený v myšlienkach, a potom si odkášľal. „Keď zomrela, nedokázal som zarábať na živobytie a zároveň sa oňho starať. Nemal som na výber a musel som ho dať do domova. Nebolo to najhoršie miesto. Dotované železnicou. Chodil som za ním, kedykoľvek som mohol, ale...“

Zdvihol plecيا. „Nikdy mi neodpustil, že som ho opustil. Len čo bol na to dosť starý, išiel svojou vlastnou cestou. Ozýval sa mi len občas. Skôr nie ako áno. Mal som však pocit, že sa opäť našiel a že sa mu darí. Potom prišla vojna. Ak bola taká zlá, ako sa hovorí, čudujem sa, že ktokoľvek z tých, čo ju prežili, neurobil to isté čo on.“

Vzdychol si a Laurel ho prišlo ľúto. Tragická spomienka na Derbyho smrť zostane Irvovi až do jeho posledného výdychu.

„Môžem vám s tým nejak pomôcť?“ spýtala sa.

„Nie, vďaka. Robím len omáčku k tomu králikovi, ktorého sme včera nezjedli. Už je skoro hotová.“

Pearl pokojne spala na matraci. Zrejme ju bolo treba prebaliť, ale pri tom by sa zobudila. Momentálne bolo pre obe lepšie, keď zostane spať. Laurel totiž potrebovala čas na premýšľanie.

Na svoj život sa pozerala ako na cievku stuhy, ktorá jej vypadla z rúk, kotúľala sa mimo jej dosahu, rýchlo a náhodne sa odvíjala a ona bola bezmocná a nedokázala ju zastaviť.

Zachvela sa, rovnako od zúfalstva ako od studeného vzduchu, ktorý prenikal cez štrbiny v stenách chatrče. Od príchodu si nevyzliekla kabát. Strčila si ruky hlboko do vrečiek. „Tesne pred tým, ako to... urobil... priznal, že vám o mne a Pearl nepovedal.“

Irv odložil dlhú lyžicu, ktorú používal, a otočil sa k nej. „Nepovedal mi ani len to, že prežil vojnu.“

Keď Derby odchádzal do zámoria, ešte sa nad nimi vznášal zaľúbený opar medových týždňov. Prišla by o rozum, keby jej pravidelne neposielal listy. Zvyčajne boli plné záhadných odkazov na jeho utrpenie, ale aspoň vedela, že žije. Keď sa dozvedela, že vlastnému otcovi takúto láskavosť nepreukázal, rozbolelo ju srdce.

„To bolo od neho nanajvýš bezohľadné.“

„Dostal som jeden list, v ktorom mi písal, že ho povolali do armády a že ide do Európy zabíjať fricov. Kvôli práci som sa často sfahoval, takže keď ma ten list zastihol, bol už dávno preč.“

Potom prišlo prímerie, no od neho stále ani slovo. Považoval som to za zlé znamenie, ale armáda má dať ľuďom doma vedieť, ak ich blízky padol alebo je nezvestný, nemám pravdu?

Tak som išiel do Camp Bowie, kde bol umiestnený pred odchodom. Po množstve byrokratických opletačiek mi po-

vedali, že sa vrátil do Štátov. Posledná výplata od armády mu bola zaslaná do poštovej schránky v Shermane. Napísal som mu tam len preto, aby som mu dal vedieť, kde ma zastihne, keby mal niekedy záujem.“

Rozhliadol sa po prostom zariadení chatrče, akoby ho prvý raz videl z jej perspektívy. Sledovala líniu jeho pohľadu. Na trámoch sčernetých vekom a dymom viseli pavučiny. Na severnej stene bola pribitá kravská koža, ktorá vyzerala, akoby mala prašinu. Predpokladala, že nie je ani tak na ozdobu ako skôr na ochranu pred nepriaznivými vplyvmi počasia. Pokrivený komín liatinovej pece ústil do diery v strope.

„Nie je to bohviečo,“ pripustil.

V hlase však nemal ani náznak pokory či ospravedlnenia, no Laurel si nemohla pomôcť, obdivovala ho za to.

Zamiešal bublajúcu omáčku. „O Derby som nepočul ani slovo, až kým sem predvčerom neposlali chlapca z kancelárie pre telegramy. Napísal mi len, že príde. Nič viac.“

Laurel špičkou topánky vyhrabala jamku v hlinenej podlahe. „Nečakala ho tu žiadna práca, však?“

Prestúpil z nohy na nohu a navážil sa na pravú stranu. „V okolí je nejaká práca.“

„Aká?“

„Rovnaká, ako robím ja.“

„Prepáčte, pán Plummer, ale...“

„Irv.“

„Irv. Aký druh práce robíte?“

„Bol som železničiarom. Vyše tridsať rokov. Chodil som kade-tade, opravoval som trate. Z toho mám ten boľavý bedrový kĺb.“ Potľapkal sa po ľavom boku. „Narazilo mi doň spriahadlo. V práci mi to nezabránilo, len to bolo ťažšie. No zostarol som a unavil sa, tak som pred niekoľkými rokmi prestal jazdiť po štreke a usadil som sa tu. Teraz robím príležitostné práce v meste a okolí.“ Pozrel na ňu s akýmsi úškrnom. „Dalo by sa povedať, že som opravár pre všetko.“

„A máte tu dosť práce?“ A peňazí? Chcela sa na to spýtať, ale neurobila to.

„Som dostatočne vyťaženy.“ Položil plechové taniere a príbory na malý stolík, len o málo väčší ako šachovnica. „Koľko ti toho Derby o mne povedal? Predpokladám, že to nebolo nič dobré.“

„Nepovedal mi nič okrem toho, že zrejme stále žijete. Vraavel, že vy dvaja ste si neboli blízki.“

Smutne prikývol. „Nuž, aspoň to pre teba nebol šok.“

„Prečo ste sa tak odcudzili?“

Zamyslene stisol pery a po chvíľke odvetil: „Jeho mama zomrela mladá.“ Ešte raz zamiešal omáčku. „A čo ty? Máš rodinu v severnom Texase?“

„Áno. Môj otec a strýko pestujú bavlnu. Teda pestovali. Posledné tri úrody zničila kvetovka bavlníková.“

„Asi o tomto budeš chcieť povedať vašim.“

Nadýchla sa a želala si, aby to mohla odložiť, ale usúdila, že by to mal vedieť čo najskôr. „Nehovoríme spolu.“

Obrátil sa, chvíľu si ju premeriaval a potom sa spýtal: „Rozdelil vás Derby?“ Musel z jej výrazu vyčítať odpoveď, pretože utrúsil: „Myslel som si.“

„Nebola to len jeho vina. Najväčší podiel na tom mal môj otec. Je to tvrdý muž. Neschvaľoval Derbyho hriešny život.“

„Pitie a tancovačky?“

Odfrkla a zasmiala sa. „Pre môjho otca je aj domino cestou do pekla. Derby ho rád podpichoval. Jedného dňa očkovi pretiekol pohár trpezlivosti. Povedal mi, že Derbyho zhýralý život má na mňa zlý vplyv, a ak sa zaňho vydám, nikto z našej rodiny viac nebude smieť vysloviť moje meno. Nikdy. Ako keby som sa nikdy nenarodila.“

Pozrela na spiacu dcérku a pocítila úľavu, že jej prísny a netolerantný otec na ňu nikdy nebude mať žiadny vplyv. „Fajn, povedala som mu. Nechcem patriť do rodiny, ktorá je taká chladná a zlostná. Obaja sme svoje slová mysleli vážne. Mama, pravdaže, musela súhlasiť s otcom.“

Matkina ťažká situácia Laurel zarmútila. Bola zbabelá a nechala svoju dcéru bez námietok odísť. Nebolo jej už pomoci.

Ako si ustlala, tak spí. Naplno prijala svoju submisívnu úlohu. Laurel odrazu napadlo, že sa nevedomky vydala tou istou cestou. Keby sa nebola podvolila Derbyho nerozumnému rozhodnutiu, keby nebola hlúpo súhlasila pre pokoj v rodine, nebola by sa ocitla v tejto ťažkej situácii.

„Možno ťa po tom, čo sa stalo, tvoji rodičia prijmu späť. Rád ťa k nim odveziem...“

„Nie,“ odvetila rýchlo a rozhodne. „Ďakujem vám za ponuku, ale ja sa nevrátim.“

Irv si pošúchal štetinatú bradu, pozrel na Pearl a potom na Laurel. „Takže to vyzerá, že zostávaš.“

3. kapitola

Máj 1920

Thatcher cítil, že je najvyšší čas vypadnúť.

Vedel to, hoci sa to snažil zakryť. Ležal na chrbte, namiesto vankúša mal svoju plátennú tašku s vecami, prsty mal zopnuté na bruchu a tvár mu zakrýval klobúk.

Predstieral, že spí, ale v skutočnosti ani nezažmúril oko. Veľmi dobre si uvedomoval všetko, čo sa dialo v nákladnom vozni. Nepriateľská atmosféra by sa dala krájať.

Kolesá vlaku pod ním rytmicky cvakali po koľajniciach, ale ani ich hlučná kadencia neprehlušila chrápanie troch mužov, ktorí sa s ním delili o nákladný priestor. Thatcher ich chrapotu neveril. Bol príliš nepravidelný a hlasný. Aj oni, rovnako ako on, hrali mŕtveho chrobáka a čakali na príležitosť.

Dvere vozňa nechal pootvorené, aby mali čerstvý vzduch. Medzera nebola širšia ako meter. Keď sa raz po-